

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ

Бондарчук С.М.

доцент,

Навчально-науковий інститут неперервної освіти

Національного авіаційного університету

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ

Розвиток ефективних інститутів влади в Україні неможливий без кардинальних змін у політико-адміністративній системі. Глобальні ризики, які загрожують світу, сформуvalи нові виклики у сфері публічної політики. Ключові дійові особи стикнулися із загрозами в економіці, геополітиці, охороні навколишнього середовища, соціальними ризиками, технологічними катастрофами. За оцінками світових експертів, існує більш як тридцять напрямів, спроможних дестабілізувати суспільно-економічне життя у більшості країн світу. Перед владою, особливо в умовах кризи, постають такі нагальні питання і виклики: скорочення бюджетного дефіциту та структурних боргів; підтримка політичного контролю над економікою, незважаючи на процеси глобалізації; задоволення зростаючих вимог щодо фінансування національної бюрократії та публічних адміністрацій; ефективна реакція на зростаючу конкуренцію між публічними громадами як на місцевому, регіональному, державному, так і на міждержавному рівні; управління конфліктами з перерозподілу ресурсів, пов'язаних із сталим виключенням певних соціальних груп; необхідність більш професійного управління публічними ресурсами, яких стає все менше; удосконалення демократичного імперативу щодо необхідності систематичної оцінки наслідків прийняття законів та регламентаційних актів; інтеграція меншин у політико-економічні процеси і пов'язане з цим консенсуальне управління конфліктами, які виникають внаслідок протистояння різних суспільних груп [1].

За цих умов акцент робиться на розуміння складних механізмів публічної діяльності, які концентруються у сфері діяльності державних інституцій, публічних та приватних осіб. Як бачимо, основною метою аналізу публічної політики є не політична влада як така, а її використання

з метою розв'язання колективних проблем. На думку європейських фахівців, «публічна політика» визначається як зв'язок послідовних рішень чи діяльності, прийнятих різними публічними, а інколи приватними дійовими особами, ресурси та інституційна належність яких є різна.

Сучасний соціально-трансформаційний розвиток України, який супроводжує перехід її до новітніх суспільних формацій, викрив суперечності у формуванні державної політики, вказав на недоліки існуючої системи публічного управління та громіздкість процедур її демократизації. За останні роки змістився баланс між директивними принципами діяльності органів державної влади та самоорганізаційними механізмами суспільного життя, що порушило рівновагу між інститутами державного та громадського управління та призвело до блокування відповідних форм контролю з боку суспільства. Звідси постало питання про запровадження новітніх механізмів інституційного управління модернізаційними процесами шляхом створення нових організаційних структур, введення оптимізаційних форм і методів оновлення всієї системи владної вертикалі [2].

Модернізаційна політика держави має враховувати й вирішувати системні суперечності, якими пронизана вітчизняна модель публічного управління, що не завжди здатна мобільно реагувати на суспільні виклики, реалізовувати стратегічні перспективи суспільного розвитку, гарантувати еволюційно-інноваційні перетворення в соціально-економічній, політичній і духовно-гуманітарній сферах. У зв'язку з цим виникла потреба розроблення нового алгоритму модернізації публічного управління, який включатиме створення національно-регламентованих нормативно-законодавчих принципів, концепцій, технологій та моделей забезпечення ефективності державно-управлінської діяльності, які відповідатимуть сучасним умовам суспільного розвитку України. З огляду на це, перед вітчизняними вченими та практиками постає завдання забезпечення наукового супроводу розроблення практико-прикладних механізмів публічного управління модернізаційними процесами.

Список використаних джерел:

1. Джумагельдієва Г. Д., Орленко Я. Ю., Сергієнко І. Г. Механізм врегулювання конфлікту інтересів в системі державного управління» [Текст] / Ю. Орленко, І. Г. Сергієнко // Наукове фахове видання України з питань державного управління. «Державне управління: удосконалення та розвиток». – 2019. – С. 10–14.
2. Посібник ОЕСР з питань врегулювання конфліктів інтересів на державній службі [Електронний ресурс] // ОЕСР. – 2003. – Режим доступу: <http://www.acrc.org.ua>